

הפעם זה היה רק תרגול!

מאת אריה צוקרט

אל רציף בית מנחלת המרינה, מעמיסים אסדה נוספת ורק אז מסתבר לי שמצפים ממני לתפקד כמפקד, להוציא את היאכטה לים ולנטוש אותה. היציאה היא החלק הקל. את זה אני יודע וגם אם הספינה אינה מוכרת אין בעיה אמיתית בהיבט זה.

הרוח צפונית מערבית, בים מעט "ברבורים", משמע מהירות הרוח היא כ-10 קשר. בפתח המרינה מעלים מערך מלא, מדוממים מנוע ומתחילים ליהנות מההפלגה. במקום כלשהוא ההנאה הזאת מציקה לאלטמן, והוא, כהורס מסיבות מקצועי מתקיל אותנו במצבי חירום שונים. "השיפולים מלאים במים", "לוח החשמל נשרף", "המפרש תפס אש". החלק הזה לא הופיע בתדריך ואנחנו (לפחות אני) לא מוכנים לחלוטין. התפקוד הרבה פחות מאופטימאלי.

מהר מאוד אני מגלה שאמנם כולנו סקיפרים, כולנו חכמים וכולנו יודעים את התורה, אבל צוות לא נוצר מעצמו. יותר נכון לומר, לא יצרתי צוות. לא בדקתי את הסירה טרם יציאה, לא חלקתי תפקידים. הדבר משתקף בתפקוד ובתוצאות. הצורך לבצע פעולות פשוטות ומתחייבות סדר יציאה לכל הפלגה עולה כמסקנה ראשונה (ובמבט לאחור, כמובן מאליו). אח"כ בשלב הטיועונים לעונש אספר את הסיפור על האיש שלא יכול היה להוליד. הלך לרופא ולאחר בדיקה הרופא בישר לו כי מוכרחים להוריד לו אשך אחד. "אבל דוקטור" צעק האיש, "עם שני

נתנה לי מנוח ולא הצלחתי למצוא פיתרון שייתן שקט למוחי.

את החלק הימי של המד-רד סיימנו בבוקר ל"ג בעומר, יום שישי ה-23 למאי. לאחר כשבועיים בזמן גלישה באינטרנט מצאתי הזמנה לסדנת הישרדות בים. ההודעה נפלה על קרקע בשלה, נרשמתי מיד.

לאחר כחודש נפגשתי עם שאר "השוודים" בכיתת דרך הים. אנחנו זרים אחד לשני, אין כל הכרות מוקדמת. כל אחד מאיתנו סוקר את האחרים איתם הוא הולך לבלות יום ולילה, ללא כל פרטיות, בתנאי צפיפות וללא מפלט. שבעה סקיפרים על ספינה אחת אינם בדיוק מתכון מבטיח להצלחה. מה יקרה על אסדה?

ישראל אלטמן מתחיל, מבקש מכל אחד להציג את עצמו בקצרה ולפרט מהן צפיותיו מהסדנה. הסבב נגמר. התדריך מתחיל. אלטמן מפרט מהו הרציונל, גז מרחיב בנושא הבטיחות, ליבי מחייכת את החיוך המרגיע שלה. אלטמן ממנה "מפקד" עליו רובצת האחריות לפתרון קונפליקטים אפשריים. הבחירה שלו רחוקה מלהיות מושלמת (הוא בחר בי) אבל זה מה שיש כרגע.

יוצאים לרציף C מעמיסים על היאכטה "סבא שמשון" את האסדה של הכרמלית, חבקי הפולימר הסוגרים את אריזתה די מהוהים. מניעים, עוברים

"השטן הוא שטן לא בגלל חכמתו אלא משום שהוא זקן (ומנוסה)", פתגם ספרדי.

בפעם האחרונה שיצאתי עם זוגתי שתחייה לסרט, עמדנו על יד הקופה ושמענו בחורה משכונת את חברתה ללכת לסרט: "כדאי לך" היא אמרה, "יש לו Happy End עצוב".

במד רד האחרון הייתי עד למצב בו היאכטה "פנינת הים" עמדה חסרת אונים (רוח אפס וללא מנוע) באמצע הנתיב המוביל אל ומפורט סעיד. היאכטה ללא שליטה במרכזו של נתיב שיט הומה. בקשר שמענו את ליאורה הסקיפרית מנסה לקרוא לכל אונייה מתקרבת ומבקשת ממנה לפנות את הדרך. מצב לא נעים שיכול גם להיגמר באי נעימות גדולה עוד יותר הכרוכה במפגש לא מתוכנן עם אניית סוחר שאינה סופרת אותנו כלל. את סיפור המד-רד והגרירה שהסתיימה ב-Happy End סיפרו כבר בגרסאות שונות. המאמר הזה הוא על מה שהיה יכול לקרות אם הסיפור היה נגמר עם "Happy End עצוב".

המפגש הזה גרם לי לשאול את עצמי מה עלי לעשות במצב שבו חייבים לנטוש? השאלה לא